చట్టంతో చెలగాటం

సుజనశ్రీ

"పార్వతీ! నామాట విను ఈసారికి!" రమేష్ లాలనగా అడిగాడు.

"నీవు ఎన్నన్నా చెప్పు రమేష్! ఈ విషయంలో నీ మాట వినను. వినలేను! ఇన్నాళ్ళలో ఎప్పుడన్నా నీమాట కాదన్నానా?" పార్వతి సముదాయిస్తూ అంది.

"అంతేకాని నామాట విననంటావ్?"

"ఇక ఆ ప్రసంగం ఆపు! మీ ఫ్యాక్టరీలో పని ఎలా ఉంది? నీ చదువుని అంతటితో స్వస్తి చెప్పడమేనా? ప్రైవేటుగానన్నా పరీక్షలకి కట్టగూడదూ?"

రమేష్ మాట్లాడలేదు.

"ఏం కోపం వచ్చిందా?" అని అతని గడ్డాన్ని పుచ్చు

కుని అతని ముఖాన్ని తన వేపుకు తిప్పుకుంది పార్వతి.

"కోపమా, తాపమా? అయినా నిన్ను కోప్పడడానికి నే నెవరిని?" నిష్ఠురంగా అన్నాడు రమేష్.

"అదుగో ఆ మాటే అనవద్దని! నేను నీకేమీ కాక పోతే ప్రతి రాత్రీ ఎందుకు వస్తావ్ ఇక్కడకు?" అంటూ అతడిచుట్టూ చేతులు వేసి తనకేసి హత్తుకుంది.

రమేష్‌కి మాట్లాడే అవకాశం లేకుండా పోయింది.

మేడ మెట్లెక్కుతూ రమేష్ క్రితం రాత్రి జరిగిన సంభాషణను గుర్తుకు తెచ్చుకుంటున్నాడు. ఏమైనాసరే ఈ రాత్రి తనమాట నెగ్గించుకు తీరాలి.

తనా కేవలం కాటన్ మిల్‌లో టెక్నికల్ మేస్త్రీగా పనిచేస్తున్నాడు. తనకు జీతం రెండువందలు మాత్రమే. అందుకే తను ఇన్నాళ్ళూ పెళ్ళి చేసుకోకుండా ఏకాకిగా ఉండిపోయాడు. తనకు ముందూ వెనకా ఎవరూలేరు.

తనతోటి వాళ్ళు, తనకన్న తక్కువ జీతం తెచ్చుకుంటున్న వాళ్ళూ, పెళ్ళిళ్ళు చేసుకుని కాపరాలు చేస్తున్నారు, కాని తను జీవితాన్ని ఎంతో అందంగా చిత్రించుకుని తీయని కలలు గన్నాడు. అవన్నీ కలలుగానే ఉండిపోయి, నిజజీవితంలో తను కేవలం కూలీవాడుగా స్థిరపడిపోయాడు.

హైస్కూలు చదువు తండ్రి మరణంతో ఆగిపోయింది. తన తండ్రికి తెలిసిన వాళ్ళను పట్టుకుని ఎలాగో తిప్పలు పడి ఈ పని సంపాదించుకో గలిగాడు.

ఒకసారి తను సిటీలో గుడ్డలకొట్టు కెళ్ళాడు చౌకా గుడ్డలు కొనాలని. అక్కడే సేల్స్‌గరల్‌గా పనిచేస్తున్న పార్వతి అతడ్ని ఆకర్షించింది. ఆమెతో పరిచయం పెంచుకున్నాడు.

పెళ్ళంటే భయంతో పెళ్ళి వాయిదా వేసిన వ్యక్తి,

రెండో కంటికి తెలియకుండా పార్వతిని గుళ్ళో పెళ్ళి చేసుకున్నాడు.

పార్వతి గతచరిత్ర అంతా రమేష్‌కు తెలుసు.

పార్వతి ఎవరో కులంగానివాడ్ని ప్రేమించింది. ఆమె తండ్రికి సిటీలో మంచి పలుకుబడి ఉంది. ఒక్కతే కుమార్తె. తండ్రిని కాదని, తను ప్రేమించిన వ్యక్తిని పెళ్లాడింది. దాంతో తండ్రికీ ఆమెకూ సంబంధం తీరి పోయింది.

అయితే పార్వతి జీవితం మరో విధంగా మలుపు తిరిగింది. ఏ వ్యక్తికోసం కన్నతండ్రినీ, అతడి డబ్బునీ కాలదన్నుకుని వచ్చిందో, ఆ వ్యక్తి రెండు సంవత్సరాలన్నా తిరగకముందే లారీ ఏక్సిడెంట్‌లో చనిపోయాడు.

అభిమానవతి అయిన పార్వతి దుఃఖంతో కుమిలి పోయిందేగానీ, తండ్రిని కలవలేదు. తన ఒక్క పొట్టే అయినా గడవాలిగదా? అందుకే గుడ్డలకొట్లో సేల్స్ గరల్‌గా చేరింది. తను పనిచేసే క్లాత్ షాప్‌కి దూరంగా నవాబుపేటలో కాపురముంటోంది. ఆ భవంతి రెండంతస్తుల మేడ. అందులో ఎక్కువగా ఉద్యోగాలు చేసే ఒంటరి ఆడవాళ్ళు ఉంటున్నారు.

పార్వతీ, తనూ మరో ఇల్లు వెతుక్కుందామన్నాగాని, సరైన ఇల్లు దొరక్క అలాగే వేరువేరుగానే ఉంటున్నారు. రాత్రి డ్యూటీ లేకపోతే రమేష్ ఆమె నివాసానికి చేరుకుంటాడు.

ఆ రోజు బాగా పొద్దుపోయింది. పార్వతి తను రాదనుకుంది గాబోలు పడుకున్నట్టుగా ఉంది. రమేష్ తలుపు తట్టాడు. పార్వతి తలుపు తీసింది.

సంక్రాంతి రోజులు. చలి విపరీతంగా ఉంది. రమేష్ తొడుక్కున్న ఖాకీ ప్యాంటూ, చొక్కా మంచుకి తడిసి

నట్టుగా అయినయ్. అయినా వాటిని విప్పకుండానే అలాగే మంచంమీద కూర్చున్నాడు.

"చల్లగా ఉన్నట్టున్నయ్! విప్పి ధోవతి కట్టుకో కూడదూ?" పార్వతి అడిగింది.

"ఫరవాలేదులే! ఏమి చలో ఏమో!" అన్నాడు రమేష్.

"భోజనం అయిందా? లేకపోతే చెప్పండి! స్టౌ వెలిగించి వండుతాను!"

"వద్దులే! నేను భోజనం చేసే వచ్చాను. టీ ఉంటే చాలు నాకు!" రమేష్ అన్నాడు.

"ఇవాళ లేడీ డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళి పరీక్ష చేయించుకుని వచ్చాను. నెల తప్పిందనే చెప్పింది ఆమె కూడ!"

"అంతేనా? ఎబార్షన్ సంగతే అడగలేదా?" రమేష్ ఆమె వంక చూస్తూ అడిగాడు.

"ఆ మాటే ఎత్తద్దని అన్నానా? నా హృదయం పిల్లలకోసం ఎంతగా తపించి పోతున్నదో నీకేం తెలుసు?"

"ఐతే నీవు పట్టిన కుందేటికి మూడే కాళ్ళంటావా?"

"రమేష్! నేను నిన్ను పునర్వివాహం ఎందుకు చేసుకున్నానంటావ్? కేవలం కామం తీర్చుకోవడానికి కాదు. అసలు ప్రకృతిలో స్త్రీ పురుష సాంగత్యం ఎందుకు ఏర్పడిందంటావు? కేవలం సంతానోత్పత్తి కోసమే! కాని స్వార్థం పెరిగిపోయిన మానవులు ఆ సంతానం ఉత్పత్తి కాకుండా మార్గాలు కనిపెట్టి, సౌఖ్యం అనుభవించటమే నేర్చుకున్నారు."

"చాల్లే! నీ లెక్చరు ఆపు! మనిద్దరి జీతం కలిపినా మనం సుఖంగా జీవించలేం! ఇక పిల్లలు పుడితే మనమేం తింటాం? వాళ్ళకేం పెడతాం? చిరిగిపోయిన చొక్కాలతో చింపిరి జుట్టుతో బజార్ల వెంబడి తిరిగే పిల్లవాళ్ళు తయారవుతారు.

వాళ్ళా మన బిడ్డలు? వద్దు పార్వతీ! అలాంటి సంతానాన్ని కనేకంటే, బిడ్డలు లేకుండా ఉండటమే మేలు!''

''కేవలం ఒక్క మగపిల్లవాడు చాలు, మన ముద్దూ మురిపెం తీరటానికి!''

''వెనకటికి ఒకాయన మగపిల్లవాడు కావాలని ఎదురు చూస్తే, వరుసగా ఆరుగురు ఆడపిల్లలే కలిగారట. అలా అయితే మనకు గూడ!''

''కాదు! నా మనసు చెబుతోంది మనకు మగపిల్లవాడే పుడతాడని!'' అంది పార్వతి టీ అందిస్తూ.

గబగబ టీ త్రాగేశాడు రమేష్.

''మా షాప్‌లో ప్యాంటు పీసెస్ కారుచౌకగా అమ్మేస్తుంటే నీ కోసమని రెండు తీసుకున్నాను! చూపిస్తానుండండి!'' అని పార్వతి లేవబోయింది.

''ఆగు! ఏదో వంకతో ప్రసంగం మార్చాలని చూస్తావ్! నేను చెప్పిన మాట వినకపోతే నన్నూ శాశ్వతంగా దూరం చేసుకుంటావ్!'' తన బెదిరింపుల పొదిలోంచి ఆఖరి బాణాన్ని వదిలాడు.

''హుఁ! నాకు తెలుసు! మీకు జీవితమంటే భయం! అనుభవం అంటే భయం! ఆఖరికి మీ నీడను చూసి మీరే దడుచుకుంటారు!''

ఆమె మాటల్ని రమేష్ వినిపించుకోలేదు. విసురుగా లేచాడు.

అతడి కోపాన్ని చూసి పార్వతి అతణ్ణి అడ్డుకోలేక పోయింది. వెళ్ళిపోతూన్న రమేష్‌వంక అలాగే చూస్తూ ఉండిపోయింది. ఆ తర్వాత తలుపు మూసి లోపల గడియ పెట్టుకుంది. నిట్టూరుస్తూ వచ్చి బెడ్ మీద వాలిపోయింది.

రమేష్ నిజంగా తనకు శాశ్వతంగా దూరమైపోతాడా? తనను వదిలి అతడు ఎంతవరకు నిగ్రహించుకోగలడు.

ఆడదాన్ని భయపెట్టటానికి మగవాళ్ళ బెదిరింపు ఇలాగే ఉంటుందిలే అనుకుంది మళ్ళీ. పార్వతి తనలో తనే నవ్వుకుంటూ నిద్రబరువుతో కళ్ళు మూసుకుంది.

2

ఎముకలు కొరికే చలి. కోపంగా, వేడెక్కిన నరాలతో రోడ్డుమీదకు వచ్చిన రమేష్ చలికి గడగడ వణికాడు.

హాయిగా పరుపుమీద వెచ్చగా పార్వతి కౌగిలిలో ఉండవలసిన తను, అలిగి ఇలా రోడ్డెక్కాడు. ఇప్పుడు ఎక్కడకు వెళ్ళాలి? తన రూమ్‌కి వెళ్ళటానికి సిటీ బస్‌లు కూడ లేవు. నడిచి వెళ్ళాలంటే ఏడెనిమిది మైళ్ళు వెళ్లాలి. ఈ లోపల చలికి కాళ్ళూ చేతులూ కొంకర్లుపోయి, తను గడ్డకట్టుకు పోకుండా ఉంటే!

పెరిగిపోయిన ధరలతో, తనే జీవితాన్ని ఎలాగో గడుపుతున్నాడు. ఇక ఇలాంటి జీవితాల్లోకి మరో వ్యక్తిని ప్రవేశపెడితే ఇంకేమన్నా ఉందా? అయినా ఒక ప్రక్క ప్రభుత్వం సంతానాన్ని కనడం వాయిదా వెయ్యండో అని ప్రచారం చేస్తూండడంగా, గర్భస్రావాన్ని చట్టబద్ధం చేస్తుంటే, పార్వతి అలా మంకుపట్టుతో కూర్చోవటం అతనికి సుతరామూ నచ్చలేదు.

పేవ్‌మెంట్ మీద ఆలోచనగా నడుస్తున్న రమేష్ కళ్ళకు లైటు స్తంభం క్రీనీడలో ఎవరో స్త్రీ తచ్చాడటం కన్పించింది. పాపం! ఏ అయ్యకన్న కూతురో! ఇంత రాత్రి వేళ రేపటి ఆకలి తీర్చుకోవడంకోసం తాపత్రయపడుతోంది. ఆ తండ్రిగూడ తనలాగ 'సినికల్'గా ఆలోచించి ఉంటే ఆమెకీ గతి పట్టేదా?

ఎటు చూసినా, ఎటు ఆలోచించినా అతడి ఆలోచన ఒకచోటకే చేరుకుంటోంది! తను తీసుకున్న నిర్ణయం తప్ప

కుండా ఆచరణయోగ్యం కావాలని!

తను బయటకు వస్తుంటే పార్వతి తనను అడ్డుకోలేదు. చలిలో కాసేపు తిరిగి మళ్ళి గతిలేనట్టుగా తనవద్దకు వస్తాడులే అనుకుందా? చలి విపరీతంగా వీస్తున్నది. అతడు పిడికిళ్ళు గట్టిగా బిగించాడు వెచ్చదనంకోసం.

సినిమా హాలు సెంటర్ దగ్గరకు చేరుకున్నాడు రమేష్. హాలు కెదురుగా బార్ ఉంది. అందులోకి వెళ్ళి ఏదైనా వెచ్చగా పానీయం తాగితే ఒంట్లోకి వేడివస్తుందను కున్నాడు. ఆలోచిస్తూనే_రోడ్డు దాటుతున్నాడు రమేష్.

అంతలోనే వేగంగా కారు దూసుకు వచ్చింది. రమేష్ తప్పుకోబోయి, మంచుతో తడిసి తేమగాఉన్న నేలమీద కాలుజారి పడిపోయాడు.

'కీచ్' మంటూ కారు సడన్ బ్రేక్ తో అతడికి దగ్గరగా ఆగిపోయింది.

"ఏమయ్యా! బ్రతకటానికి ఇష్టంలేదా?" రోడ్డుమీద జనంలోంచి ఎవరో అరిచారు.

"సమయానికి బ్రేకులు పడినయ్ కాబట్టి సరిపోయింది! లేకపోతే ఏమయ్యేది? నీవు ఆస్పత్రిలో, నేను పోలీస్ స్టేషన్లో ఉండేవాళ్ళం!" స్టీరింగ్ ముందు కూర్చున్న స్త్రీ అంది అతడి వేపే చూస్తూ.

"అవునవును! మీదేం తప్పులేదు! వీడెవడో తాగిన మైకంలో కారుకి అడ్డంవచ్చి ఉంటాడు!" జనంలోంచి మరెవరో పలికారు.

"మీ గోలే మీదికాని అతగాడికేమైనా దెబ్బలు తగిలాయేమో కనుక్కున్న వారెవరు?" సానుభూతిగా ఒక వ్యక్తి రమేష్‌మీదకు వంగి అతడికి తన చేయి అందించాడు.

"ఫరవాలేదు! ఇవాళ లేచినవేళ మంచిది. నాకేం

దెబ్బలు తగల్లేదు!" అంటూ నిలబడ్డాడు రమేష్.

"నా మూలంగా నీబట్టలు పాడయ్యాయి. మీ ఇంటి దగ్గర డ్రాప్ చేస్తాను రావయ్యా!" కారులోని స్త్రీ అంది.

ఆమె వంక చూశాడు రమేష్. ఆమె ఎర్రగా, నాజూకుగా ఉంది. బహుశా ఇరవయి సంవత్సరాలు ఉండచ్చేమో! బొద్దుగా ముద్దుగా, ఖరీదైన ఫారెన్ నైలెక్స్ చీరలో ఆకర్షణీయంగా ఉంది.

"నేను ఇంటినుంచే వస్తున్నాను! మీరు వెళ్ళండి! థాంక్యూ!" అన్నాడు రమేష్.

"ఇంటికి కాకపోతే మీ రెక్కడికి వెళ్ళాలో అక్కడే డ్రాప్ చేస్తాను!" ఆమె బ్రతిమాలుతున్నట్టుగా అంది.

రోడ్డుమీద నిలబడి వాళ్ళ మాటల్ని వింటున్న ఓ వ్యక్తి కలుగజేసుకుంటూ అన్నాడు. "అందమైన అమ్మాయి పిలుస్తుంటే బెట్టుచేస్తావేంటి? ఎక్కవయ్యా! కారెక్కు! అలాంటి అవకాశాలు అందరికీ రావు!"

రమేష్ తన చుట్టూ కలయజూశాడు. రోడ్డుమీద నిలబడ్డ మనుషులు తనవంకా, కారువంకా అనుమానంగా, ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నారు. తను కారెక్కకపోతే ఆమె వదిలేట్టు లేదు.

రమేష్ కారు డోర్ తెరుచుకుని లోపలకు దూరాడు.

ఆమె డోర్ మూసేసి, కారుని స్టార్ట్ చేసింది.

"మీరు నన్ను మరీ మొహమాటంలో పెట్టేశారు!" అన్నాడు రమేష్.

"అదేంలేదు. నా మూలంగా నీవు క్రిందపడిపోయావు. అందుకు కనీసం ఈ మాత్రమైనా సాయంచేసి నా మనసును శాంతింప చేద్దామని... అంతే."

రమేష్ ముక్కువెంట నెత్తురు కారసాగింది. జేబులోంచి రుమాలుతీసి ముక్కుకు అదిమిపెట్టాడు.

"అయ్యో పాపం! చలికి బాధపడుతున్నావల్లే ఉంది. వెనకసీట్లో మఫ్లర్ ఉంది! దాన్ని తలకు చుట్టుకో!" అంది ఆమె.

రమేష్ వెనక్కి వంగి మఫ్లర్ అందుకున్నాడు. దాన్ని తలకు చుట్టుకున్న తర్వాత కొంచెం వెచ్చదనం వచ్చింది.

"ఈ రోడ్డు చివరగా ఉన్న రైల్వేస్టేషన్ దగ్గర నన్ను దింపండి!"

ఆమె ఆశ్చర్యంగా చూసింది. "ఏమిటీ? ఈ రాత్రంతా స్టేషనులో పడుకుంటావా?"

అతడి అహం దెబ్బ తిన్నది. తనని రౌడీక్రిందనో, త్రాగుబోతువాడిక్రిందనో జమకట్టిందేమో ఈమె!

"అలా అని ఎందుకనుకోవాలి! ఏదైనా రైలెక్కాల్సి వెళ్తున్నానని ఎందుకనుకోగూడదూ?"

"నీ వాలకం టికెట్టు కొని రైలెక్కేవాడిలా లేదు!"

భగవాన్! తనను, టికెట్టు లేకుండా రైలుప్రయాణం చేసే వాడిక్రింద జమకట్టిందన్నమాట.

"రౌడీలాగానో, దొంగగానో కనబడానా మీ కంటికి? అటువంటప్పుడు మీలాంటి ఒంటరి ఆడది నాకు లిఫ్టు ఇవ్వగూడదేమో!" ఆమెను దెబ్బతీయాలనే అన్నాడు.

"రోడ్డుమీద జనం నడుస్తున్నారు! నాకేం భయం!" అంది ఆమె.

రమేష్ రోడ్డుమీదకు చూశాడు. కారు స్టేషన్ దిక్కుగా పోవటంలేదు. రైల్వేస్టేషన్ నుంచి అంతకంతకూ దూరమైపోతోంది కారు.

"మీరు స్టేషన్ వైపు పోవటం లేదల్లే ఉంది. వచ్చే రోడ్డు మలుపులో ఆపండి! నేను దిగిపోతాను."

అయితే ఆమె రోడ్డు మలుపు రాకముందే కారు ఆపింది.

అదో పెద్ద బంగళా. రోడ్డుమీద ఇంకా రెండుమూడు కార్లు ఆగివున్నాయ్. ఆ ఇంట్లోంచి మ్యూజిక్ రోడ్డుమీదకు వినబడుతోంది. లోపల ఏదో పార్టీ జరుగుతూ ఉండాలి అనుకున్నాడు రమేష్.

వాకిట్లో ఏదో పెద్ద నేమ్‌బోర్డ్ కనుపించిందిగాని దాన్ని పూర్తిగా చదవలేదు రమేష్. అయితే అది ఎవరో డాక్టర్ నివాసం అని మాత్రం గ్రహించాడు.

"లోపలకు వెళ్ళి ముఖం అదీ కడుక్కొని, ఒక డ్రింక్ త్రాగి వెళ్ళొచ్చు. మీ బట్టలు మార్చుకో దల్చుకుంటే మా వారి జత ఒకటి ఇస్తాను! రా లోపలకు" అంటూ ఆమె దారితీసింది లోపలకు.

రమేష్ కాదనలేక, ఎదురుచెప్పే వ్యవధిలేక ఆమెను అనుసరించాడు.

మెయిన్ ఎంట్రెన్స్ తప్పించి ప్రక్క వాకిలిగుండా ఆమె లోపల ప్రవేశించింది.

తను స్టేషన్‌కి వెళ్ళి జివ్వుమనే చల్లని నీళ్ళతో ముఖాన్ని కడుక్కునే బాధ తప్పింది. తన గుడ్డలమీది బురద మరకల్ని పోగొట్టటానికి వాటిని తడిపి, పిండి, ఆ తడిగుడ్డల్లో తన శరీరం నీలుగుకుపోయే ఇబ్బంది వుండదు.

"ఇది డాక్టరుగారిల్లయితే నా ముక్కుకు ఏదైనా మందుగూడ దొరుకుతుందనుకుంటాను?" రమేష్ అడిగాడు.

"తప్పకుండా. రా లోపలకు!"

సందులోంచి ఒక పెద్ద హాలులోకి అడుగుపెట్టారు ఇద్దరూ.

హాలుకి దక్షిణంగా మరో గదిని చూపుతూ "అదుగో! అదే బాత్‌రూమ్! వెళ్ళి కడుక్కొని రండి!" అంది ఆమె.

రమేష్ ఆత్రంగా గది తలుపు నెట్టుకుని లోపలకు వెళ్ళాడు.

హఠాత్తుగా లైట్లు ఆరిపోయాయి. కరెంటుపోయింది కాబోలు అనుకుంటూనే రమేష్ మరో అడుగువేశాడు. అతడి కాలికేదో అడ్డం తగిలింది. నేలమీద బోర్లా పడి పోయాడు.

అంతలోనే లైట్లు వెలిగినయ్.

రమేష్ తను దేనిమీద పడ్డానా అని కళ్లు పెద్దవిచేసి చూశాడు. నేలమీద రంగుల తివాసీమీద ఒక వ్యక్తి పడుకుని ఉన్నాడు. అతడి కళ్లు తెరుచుకునే ఉన్నయ్. కాని అతడిలో చలనంలేదు. బయట చలికన్న చల్లగా, మంచు ముద్దలా ఉన్న అతడి స్పర్శకు రమేష్ భయపడి పోయాడు.

రమేష్ లేచి నిలబడ్డాడు. నేలమీద పడివున్న వ్యక్తి ఛాతీలో కత్తి దిగబడి ఉంది. ఆ గాయంనుంచి కారిన నెత్తురు చార ఇంకా కనబడుతూనే ఉంది ఎర్రగా. చుట్టూ చూశాడు. ఆమె కనిపించలేదు.

3

రమేష్ శవాన్ని చూస్తూ అచేతనంగా అలాగే నిలబడి పోయాడు రాయిలా. ఆ భవంతికి దూరంగా, తక్షణం పారిపోవాలనుకున్నాడు.

తను పారిపోతే తననే హంతకుడిగా నిర్ణయిస్తారు. తను హత్యచేసి ఉంటేగదా భయపడాల్సింది?

ఆ గదిలోంచి బయటకు వెళ్ళబోయేవాడల్లా ఆగి ఆ చనిపోయిన వ్యక్తివంక చూశాడు. అతడు అయిదున్నరడుగుల ఎత్తుకన్న ఉండడు. తల బాగా నెరిసిపోయింది. మనిషి నీట్‌గా డ్రెస్ చేసుకుని ఉన్నాడు. బహుశా ఆ ఇంట్లో జరిగే పార్టీకివచ్చిన వ్యక్తి అయివుండచ్చనుకున్నాడు రమేష్.

తనను తీసుకొచ్చిన యువతికోసం చుట్టూ గాలించాడు. ఆమె ఎక్కడా కనిపించలేదు.

ఆ గది వాకిలి దాటేసరికి హాల్లో జనం కుర్చీల్లో కూర్చుని గ్లాసుల్లోని ద్రవాన్ని సిప్ చేస్తూ మ్యూజిక్ వింటూ కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.

చెదరిపోయిన తల, అప్పుడే జైల్లోంచి వచ్చినవాడిలా వికారంగా ఉన్న ముఖం, పాకీవాడికన్నా కనాకష్టంగా ఉన్న అతడి బురదకొట్టుకుపోయిన ఖాకీ గుడ్డలూ, రమేష్ అవతారాన్ని చూసి ఆ జనంలో ఎవరో అరిచారు "అమ్మయ్యో! దొంగ!" అని.

రమేష్ నివ్వెరపోయాడు. అతడి ముఖాన చెమట పట్టింది. అంత చలిలోనూ జేబులోంచి చేతి రుమాలు లాగాడు ముఖం తుడుచుకుందామని. దాన్నిండా ఇంత క్రితం తన ముక్కునుంచి కారిన రక్తం మరకలు.

"దొంగ కాదు! ఎవర్నో హత్యచేసి వచ్చిన హంతకుడిలా ఉన్నాడు, రక్తమైన అతడి జేబుగుడ్డ చూడండి!" మరో వ్యక్తి హెచ్చరించాడు.

టేప్ రికార్డర్ నుంచి వస్తున్న మ్యూజిక్ ఆగిపోయింది. తాపీగా గదిలో చుట్టూరా వేసివున్న కుర్చీల్లో కూర్చున్న వాళ్ళంతా లేచివచ్చి అతడిచుట్టూ మూగారు.

"చూస్తారేం? నాలుగు తగిలించక?" అరిచారెవరో.

"ఆగండి! ఆ గదిలో శవం ఉంది" ఇంకా ఏదో చెప్ప పోయాడు రమేష్.

"చూశారా! చూశారా? వీడెక్కడో నిజంగా హత్య చేసి వచ్చాడు. వీడికి తగిన మర్యాద జరగాల్సిందే!"

"అంతేకాదు! వాడి తలకున్న మఫ్లర్ మనవాడిదే! దాని నిండా కూడా ఆ రక్తం మరక లేమిటో?"

అప్పటిదాకా పేకలవరకూ విందారగించిన అతిథులంతా

హింసాకాండకు దిగారు. రమేష్ చేతుల్ని వెనక్కి విరిచి పట్టుకున్నారు. ఎవరికి అందినచోట వాళ్లు పిడికిళ్ళతో పొడుస్తున్నారు అతన్ని.

"ఆగండి! ఏమిటీ దౌర్జన్యం!" అని గింజుకున్నాడు రమేష్. కాని ఎవరూ అతడి మాటల్ని వినిపించుకోలేదు. ఇలా లాభంలేదని గట్టిగా పెనగులాడి చేతుల్ని వదిలించుకున్నాడు. తన చేతికందుబాటులో ఉన్న వాళ్ళను తిరిగి కొట్టాడు.

కాని తను ఒక్కడు. వాళ్లు లెక్కలేనంత మంది ఉన్నారు.

"దొంగవెధవా? ఇక్కడ ఇంతమంది ఉండగా జొరబడ్డావంటే నీకెన్ని గుండెలు?"

"దేదీప్యమానంగా లైట్లు వెలుగుతున్నాయ్. హోరున మ్యూజిక్ వినబడుతున్నది. ఎంత ధైర్యంగా లోపలకు ప్రవేశించాడు. హీరోఫోజూ వీడూను!"

అతడ్ని చావబాది ఒకమూల కూలబడేశారు.

ఎత్తుగా లావుగా ఉన్న వ్యక్తి ఒకడు ఫోన్ ఎత్తాడు. పోలీసుస్టేషన్‌కి ఫోన్ చేశాడు.

తను పోలీసు రిపోర్టు ఇవ్వాలనుకున్నాడు. కాని ఇక్కడకు రాగానే తననే నేరస్థుడిగా నిర్ణయించి తన మీదే పోలీసులకు ఫిర్యాదు చేస్తున్నారు.

"ఇతగాడేదో ప్రక్కగదిలో హత్య జరిగిందని చెబుతున్నాడు. నేను పోలీసులకు ఫోన్ చేశాను. పోలీసులు వచ్చేదాకా దయచేసి ఎవరూ కదలటానికి వీల్లేదు" అన్నాడు ఫోన్ చేసిన వ్యక్తి.

ఆ మాటలతో అందరూ కంగారు పడిపోయారు. అప్పటిదాకా ఏకాకిగా మిగిలిపోయిన రమేష్ మీద

ప్రతాపం చూపిన వారంతా దిగులుపడి కుర్చీల్లో ఒరిగి పోయారు.

అయిదు నిముషాలన్నా గడవకముందే పోలీస్ వ్యాన్ వచ్చి ఆ ఇంటిముందు ఆగింది.

ద్వారానికి ఇరుప్రక్కలా తుపాకులు పుచ్చుకున్న ఇద్దరు పోలీసులు కాపలాగా నిలబడ్డారు. పోలీస్ ఇన్ స్పెక్టర్ అతని వెనుక మరో నలుగురైదుగురు సాయుధ బలగం లోపలకు జొరబడ్డారు. అక్కడున్న వాళ్ళందరి వంకా నిశితంగా చూశాడు గుచ్చి గుచ్చి ఇన్ స్పెక్టర్.

"రండి ఇన్ స్పెక్టర్ గారూ! నేనే ఫోన్ చేసింది! నా పేరు కళ్యాణరావు. ఇక్కడ ఉన్న అతిధులందరూ గౌరవనీయులూ, ఉన్నతవ్యక్తులు. ఇదిగో ఈ హంతకుడి గురించే మీకు ఫోన్ చేయాల్సి వచ్చింది. మా మిత్రుడు డాక్టర్ శేఖర్ ఇక్కడ తన ప్రాక్టీస్ ప్రారంభించ బోతున్నాడు, రేపట్నుంచీ. ఆ సందర్భాన్ని అనుసరించే ఈ విందు జరుగుతోంది. కాని ఈ సంతోష సమయంలో మాకందరికీ ఆప్తుడయిన సుందరమూర్తి దారుణంగా హత్య జేయబడ్డాడని తెలుపటానికి నాకూ ఎంతో విచారంగా ఉంది."

"కొంచెంసేపు ఓపిక పట్టండి! ముందు శవాన్ని చూసిన తర్వాత" అంటూ ఒక పోలీసు అతడి మాటలకు అడ్డం తగిలాడు.

"నేనీ హత్య చేయలేదు ఇన్ స్పెక్టర్ గారూ! కావా లంటే నన్నిక్కడకు తెచ్చిన స్త్రీని పిలిపించండి. ఆమె చేతనే చెప్పిస్తాను" రమేష్ గొంతు పెగల్చుకుని మాట్లా డాడు.

"స్త్రీయా?" అంటూ అతిథుల్లో ఒకతను ఆశ్చర్యంగా అందరివంకా చూశాడు.

"ఇక్కడ ఈ ఇంట్లో స్త్రీలెవరూ లేరు! డాక్టర్ శేఖర్ ఇంకా తన భార్యని తీసుకు రాలేదు ఇక్కడకు. తెలుసా?" మరొకరు రమేష్ మాటల్ని కొట్టి పారేశారు.

"ష్! ఎవరూ వాదులాడుకోవద్దు!" అని ఇన్స్పెక్టర్ అందరివంకా చూస్తూ అన్నాడు.

శవం చుట్టూరా పౌడర్ చల్లి, భూతద్దాలతో వ్రేలి ముద్రలకోసం వెదికారు. ఫోటోలు తీసుకోవడం, శవాన్ని మార్చురీకి పంపడం అయ్యాక గాని ఇన్స్పెక్టర్ అతిధుల జోలికి రాలేదు.

ఇన్స్పెక్టర్ సాయంగా ఇద్దరు డిటెక్టివ్ లూ, స్టెనో గ్రాఫరూ వచ్చారు.

అంత విషాద పరిస్థితుల్లోనూ రమేష్ పార్వతి ఇప్పుడేం చేస్తుంటుందా అనుకున్నాడు. హాయిగా ఆమె ప్రక్కన వెచ్చగా పడుకోక అర్ధరాత్రి అలిగి బజార్నపడి దుస్థితి తెచ్చుకున్నాడు తను. ఇప్పుడేమనుకుంటే ఏం లాభం! చేతులు కాలాక ఆకులు పట్టుకున్నట్టయింది.

"అతడి దుర్మరణం సంగతి సరే అలా ఉంచండి! రేపు శుభమా అంటూ నేను డిస్పెన్సరీ ప్రారంభం చేయట మేమిటి? ఈ హత్య మూలంగా పోలీసులు ఈ ఇంటికి తాళం వేసి సీళ్లు వేసేస్తారట! ఇదెక్కడి ఖర్మ!" అని నెత్తి నోరు బాదుకున్నాడు డాక్టర్ శేఖర్.

పోలీస్ ఇన్స్పెక్టర్ మరో గదిలో టేబులుముందు కూర్చున్నాడు. అతిధుల్ని ఒక్కొక్కరినే పిలిచి వారి పేరూ, చిరునామా, వారి వృత్తి వగైరాలు అడిగి తెలుసు కున్నాడు. తర్వాత వాళ్ళనుంచి వారివారి వ్యక్తిగత వాఙ్మూలం తీసుకున్నాడు.

అతిధులందర్నీ ప్రశ్నించడం అయిపోయాక గాని రమేష్ కి పిలుపు రాలేదు. అప్పటివరకూ ఒక్కొక్కరే

సెటిల్ మెంట్ ఇచ్చి రమేష్ వంక కొరకొరా చూస్తూ వెళ్ళిపోతున్నారు.

రమేష్‌కి ఆవలింతలు వస్తున్నాయి. తెల్లవారుజాము కావస్తున్నది. నిద్ర విపరీతంగా ముంచుకు వస్తోంది.

ఇన్ స్పెక్టర్ ముందర నిలబడి విష్ చేశాడు రమేష్.

"కంగారుపడకుండా నేను అడిగేవాటికి జవాబియ్యి!" అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ అతడివంక చూస్తూ.

"మీరు మనసునే చదివేయగలరు సార్!" అన్నాడు రమేష్, అతడ్ని ఉబకేయాలని.

"ఎన్నో కేసుల్లో పండిపోయాక ఆపాటి తెలివి రాక పోదులే మాకు!" విసుక్కుంటూ అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

అతడ్ని కాకాపట్టి లాభం లేదనుకున్నాడు రమేష్.

రమేష్ గురించి తెలుసుకున్న ఇన్ స్పెక్టర్ రాజారావు అతడివంక తీక్షణంగా చూస్తూ అన్నాడు "అయితే నీవు కాటన్ మిల్లులో పని చేస్తుంటావన్నమాట! సరే! అసలు జరిగిన విషయం ఏమిటో, నీవు ఇక్కడకు ఎందుకు వచ్చావో, ఏమిటో వివరంగా చెప్పు!"

రమేష్ ఒక్క నిముషం ఆలోచించాడు. తన ప్రస్తావనలో పార్వతి విషయం చెప్పకూడదు. చెబితే ఆమెను కూడ పోలీసులు ఈ వలయంలోకి లాగుతారు.

"ఏం? మాట్లాడవు?" ఇన్ స్పెక్టర్ అడిగాడు మళ్ళీ.

"అదేనండీ! ఎక్కడ మొదలెట్టాలో తెలీటం లేదు."

"నీ ఇష్టంవచ్చిన చోట మొదలెట్టు ఫరవాలేదు. మీ అందరి సొదా ఓపికగా వినటానికే గదా మేము ఈ ఉద్యోగంలో ఉన్నది" అని నవ్వాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"ఇవాళ సాయంకాలం నాకు మిల్లులో డ్యూటీ అయిపోయింది. గుడిసెకి చేరి స్నానం చేసి భోజనం ముగించుకున్న తర్వాత ఏదైనా సినిమాకు పోదామనిపించింది. ఇంత

దూరం వచ్చాను. తీరా హాలు సమీపిస్తుండగా, రోడ్డు దాటబోయాను. ఏదో కారు 'రాష్' గా వచ్చింది నా మీదకు. దాన్ని తప్పుకోబోయి తడిసిన నేల-అదే తారు రోడ్డుమీద కాలుజారి క్రింద పడిపోయాను. కారుక్రింద పడిపోయాననే అనుకున్నాను. కాని కారు నా శరీరానికి తాకీ తాకకుండానే ఆగిపోయింది.

నేను జారి పడటంవల్ల కాళ్ళూ చేతులూ దోక్కుపోయాయి. అంతేకాని, కారువల్ల నాకేం దెబ్బలు తగలేదు. అయినా కారు నడిపే ఆ స్త్రీ నాకు లిఫ్టు ఇవ్వబోయింది. నేను నిరాకరించాను. ఆమె నన్ను వదల్లేదు.

మావంక జనం వింతగా చూడసాగారు. విధిలేక నేను కారులో ఎక్కాను. నా బట్టలకు బురద అయింది. అందుకని కడుక్కోవటానికి రోడ్డు చివరగా ఉన్న రైల్వే స్టేషన్ కి పోనిమ్మన్నాను.

తనభర్త డాక్టరనీ, తనింటికి వెళితే నా గాయాలకు డ్రెస్సింగ్ చేయిస్తాననీ, మరో జత తనభర్త దుస్తులు ఇప్పిస్తాననీ చెప్పింది, ఆమె.

నేను ఆమె కారుక్రింద పడిఉంటే కేసయి ఉండేది. అందువల్ల ఆమెకు ఒక రకంగా ప్రమాదం తప్పిందనే చెప్పాలి. ఆ కారణంగా ఆమె నాకు సహాయం చేయాలనుకున్నదేమో అనుకున్నాను.

మారు మాట్లాడకుండా ఆమె ఇంటికి వెళ్ళాను. పెద్ద వాకిలిగుండా కాకుండా సందు వాకిలిలోంచి లోపలకు వెళ్ళాం. ఎదురుగా గది చూపి, ఆమె అందులోకి వెళ్ళమంది.

నేను గదిలోకి ప్రవేశించేసరికే లైట్లు ఆరిపోయాయి. నా కాలికేదో తగిలి నేను క్రింద పడ్డాను. మరుక్షణంలో లైట్లు వెలిగాయి. నేను ప్రాణంలేని శవంమీద పడిఉన్నాను.

నేను భయోత్పాతంలో మునిగిపోయాను. లేచి పారిపోదామనుకున్నాను. కాని నేను ఏ తప్పు చేయనిదే ఎందుకు భయపడాలనుకున్నాను.

ఏదైనా హత్య జరిగినదని తెలియంగానే పోలీసులకు తెలియజేయటం ప్రతి పౌరుడి విధి. అలాగే మీకు ఫోన్ చేద్దామని హాల్లోకి వచ్చాను.

హాల్లో ఏదో పార్టీ జరుగుతోంది. టెలిఫోన్ కూడ హాల్లోనే ఒక మూల ఉంది. నేను గదిలో శవాన్ని చూసిన విషయం వాళ్ళకు వెల్లడిచేశాను.

వాళ్ళెవ్వరూ నా మాటల్ని లక్ష్య పెట్టలేదు. పైగా నా అవతారం చూసి నన్నో దొంగ క్రిందో, హంతకుడిగానో జమకట్టి, జేబుదొంగని కొట్టినట్టుగా అందరూ చేరి కొట్టారు. తర్వాత మీకు ఫోన్ చేశారు."

రమేష్ నిదానంగా, తడుముకోకుండా జరిగిన విషయాన్నంతా వెల్లడించాడు. తన సాక్ష్యంలో పార్వతి గురించిన ప్రస్తావన రాకుండా జాగ్రత్తపడ్డాడు.

4

రమేష్ తన చుట్టూ ఉన్న పోలీసుల ముఖాల్లోకి చూశాడు. వాళ్ళెవరూ తన కథను నమ్మినట్టుగా కనుపించ లేదు. పైగా తను అబద్ధం చెబుతున్నట్టూ, ఆ విషయాన్ని వాళ్ళు కనిపెట్టినట్టూ, చిలిపిగా నవ్వుతున్నారు.

ఇన్స్పెక్టర్ అతడి కళ్ళలోకి సూటిగా చూశాడు. ఆ తర్వాత అతడు చెప్పిన స్టేట్‌మెంట్ రాసుకుంటున్న స్టెనోగ్రాఫర్ వంక చూశాడు. స్టెనో తన పని పూర్తిచేసినట్టుగా తల ఎగరేశాడు.

"నిన్ను అందరూ కొట్టినట్టు మిగతా వాళ్ళూ సాక్ష్యం ఇచ్చారు! అందువల్లే నీవు ఫోన్ చేయలేకపోయావ్! అవునా?"

"అంతే సార్!"

మరో కుర్చీలో కూర్చున్న ఇంకో పోలీస్ ఆఫీసర్ అతడి వంకే చూస్తూ అన్నాడు: "నీవు చెప్పిందాంట్లో మాకు మరికొన్ని వివరాలు రాలేదు. జరిగిన విషయాన్ని మరో సారి సాకల్యంగా చెప్పు!"

రమేష్‌కి చిరాకువేసింది. కాని ఇది తన కోపాన్ని వ్యక్తంచేసే తరుణంకాదు.

"ఏవో కొన్ని చిన్న చిన్న విషయాలు, మినహాయిస్తే ఇందాక నేను చెప్పినదాన్నేగదా మళ్ళీ నేను చెప్ప బోయేది" అన్నాడు రమేష్.

"అదే చిన్న చిన్న విషయాలే ఒక్కోసారి క్లూని అందిస్తాయ్. కనుక నీవు మరోసారి నీ కథను చెప్పక తప్పదు."

రమేష్ మళ్ళీ తన కథను వినిపించాడు.

"కారులోని స్త్రీ ఊరూ పేరూ అడగలేదా? తర్వాత ఆమె ఏమైంది?"

"లేదు! ఆమె పేరు తెలుసుకొనే అవకాశం రాలేదు. నన్ను ఆ గదిలో వదిలిన తర్వాత ఆమె మళ్ళీ నాకు కని పించలేదు."

"నీవు జారిపడింది 'ఓడియన్' థియేటర్ దగ్గరకదూ? అందులో ఏ సినిమా ఆడుతున్నది?"

"తెలియదు సార్! ఏ సినిమా అయినా సరే దగ్గరలో అందుబాటులో ఉన్నదానికి వెళ్దామని వచ్చాను."

"కానీ నీవు కాటన్ మిల్ నుంచి వచ్చావుకదూ? అక్క డకూ ఓడియన్ థియేటర్‌కూ చాలా దూరంకదా?"

"బార్‌కి దగ్గరగా ఉన్న థియేటర్ గదా అని ఇక్కడకు వచ్చాను. చలిలో ఏదైనా హాట్ డ్రింక్ త్రాగుదామని వచ్చాను."

"ఓడియన్‌లో ఇంగ్లీషు సినిమా ఆడుతోంది. నీకు ఇంగ్లీషు వచ్చునా? ఏదో యస్. యస్. యల్. సి. చదివినాగాని ఆ సినిమాలో ఇంగ్లీషు నీవు 'ఫాలో' కాగలవా?"

"నేను హైస్కూలు చదువు పూర్తిచేశాను. అయినా గోజూ తప్పని సరిగా ఇంగ్లీషు పేపరు చదువుతాను. ఇంగ్లీషు సినిమాలు ఎక్కువగా చూస్తాను."

ముఖంమీద చెమట తుడుచుకోను రమేష్ తన జేబు లోంచి చేతిగుడ్డను తీశాడు. దానిమీద రక్తం మరకలు ఇన్స్‌పెక్టర్‌లో ఉత్సుకతను కలగజేసినయ్. నిజానికి ఆ మరకలు తన ముక్కు చెదిరి కారిన రక్తం తాలూకువి.

"ఈ జేబుగుడ్డ ఎవరిది?"

"నాదే సార్!"

"దానిమీద రక్తం మరకలేమిటి?"

"నేను క్రింద పడ్డప్పుడు ముక్కుకు దెబ్బతగిలి రక్తం కారింది. యిందాక ఆ విషయం గుర్తురాలేదు."

"ఆ మఫ్లర్ ఎవరిది?" ఇన్‌స్పెక్టర్ అతడి ముఖంలోకి చూస్తూ అడిగాడు.

"దాన్ని ఆమె ఇచ్చింది. చలిలో నా తలకు చుట్టుకో మని" చెప్పాడు రమేష్.

"త్రీ నాట్ ఫోర్! అతడి జేబులు సోదా చెయ్!"

ఇద్దరు పోలీసులు అతడిమీద వేటకుక్కల్లా పడ్డారు.

అతడి జేబులోని వస్తువుల్ని లాగి టేబులుమీద పెట్టారు. ఒక పెన్సిల్, చిక్‌లెట్స్ ప్యాకెట్, గది తాళంచెవి, చిన్న దువ్వెన, పర్సు ఉన్నయ్.

"ఒక్కసారి నన్ను అద్దంలో చూసుకోనివ్వండి. నా అవతారం మీకు నామీద అనుమానాన్ని పెంచుతున్న దేమో!"

"ఏం? అద్దంలో చూసుకుని పెళ్ళికొడుకులా ముస్తాబవు

తావా? అదేదో స్టేషన్ కెళ్ళాక మేమే చేస్తాంలే!" త్రీ నాట్ ఫోర్ అన్నాడు.

రమేష్ని వ్యాన్లోకి ఎక్కించారు. వ్యాన్ స్టేషన్ చేరుకుంది.

పోలీసులు అతడ్ని ఒక గదిలోకి తీసుకువెళ్ళారు. అతడు కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. అతడి కళ్ళముందు ఫ్లాష్ లైట్ లాంటిది వెలిగింది. కళ్ళు మూసుకున్నా భరించలేనంత వెలుగు. కళ్ళను ఛేదించుకుని మెదడులోకి దూసుకుపోయే వెలుగు.

"నీ ముక్కునుంచి రక్తం కారటం నిజమేనా? లేదు! నీవు ఆ గదిలో ప్రవేశించి అందులోని వ్యక్తితో ఘర్షణ పడ్డావు. ఆ ఘర్షణలో నీ ముక్కుమీద అతడు గుద్ది ఉంటాడు. ఆ దెబ్బకు రక్తం కారింది. అవునా?"

అతడిచుట్టూ నిలబడి ఉన్న వ్యక్తులు అనేక ప్రశ్నలు వేస్తున్నారు. రమేష్ మనసు చలిస్తోంది. వెర్రిగా చూస్తూ వాళ్ళడిగే వాటికి సమాధానాలు చెబుతున్నాడు.

ఒక గంట గడిచాక అతడ్ని అక్కడ్నుంచి జైలు గదిలోకి తరలించారు.

మరొక పరిస్థితిలో అయితే తనను అనాలోచితంగా అరెస్టు చేసినందుకు గింజుకునే వాడే. కాని ప్రస్తుతం అతడి మనసు వాస్తవికతకూ, కలలకూ మధ్య ఊగిసలాడుతోంది. కాసేపు తను కలగంటున్నాడేమో అని భ్రమపడుతున్నాడు. మరుక్షణంలోనే కళ్ళు నులుముకుని చూసి నిజంగానే తను జైల్లో ఉన్నట్టుగా నిర్ధారణ చేసుకుంటున్నాడు.

తన పూర్వాపరాలు పోలీసులు విచారిస్తారు. ఈ లోపల కారులో తనకు లిఫ్టు ఇచ్చిన స్త్రీకి ఈ సమాచారం తెలిసి ఆమె ముందుకు వచ్చి తనను విడిపించవచ్చు.

"నీ ప్యాంటు జేబులో మత్తు కలిగించే కేఫీన్ టాబ్లెట్స్

దొరికాయి నీ చిక్‌లెట్స్ ప్యాకెట్‌లో. పాయిజన్ సీసా గూడా ఉంది!'' పోలీసు అడిగాడు లాకప్‌లో పడేస్తూ.

"అవి నావి కావు. ఎవరో నా జేబులో వేసి వుండచ్చు. దానిమీద వ్రేలిముద్రలు పరీక్షిస్తే తెలుస్తుంది గదా!'' రమేష్ అడిగాడు.

ఆ రాత్రే అతడి వ్రేలికి సూదితో పొడిచి రక్తాన్ని గాజు పలకమీదకు ఎక్కించి లేబరటరీకి పంపారు జేబు గుడ్డతో సహా.

మరోసారి ఇంటరాగేషన్‌లో రమేష్‌కు 'అవును' 'కాదు' అని సమాధానం చెప్పే ఓపికగూడ లేకుండా పోయింది. అతడు తమ ప్రశ్నలకు జవాబిచ్చే సత్తువకోసం మధ్యలో అతడికి ఇంజెక్షన్ గూడ ఇవ్వబడింది. ప్రశ్నల మీద ప్రశ్నలు. ఒక మంద వేటకుక్కల్ని తనమీదకు ఉసిగొలిపినట్టుగా ఉంది.

"ఆ కారు రంగు చెప్పు!''

"దానిమీద నెంబరు చూడలేదా?''

"ఆ స్త్రీ ఎలా ఉంది!''

"నీ సొంత గ్రామం ఎక్కడ? ఏ సంవత్సరంలో పుట్టావ్? ఈ మిల్లులో చేరక పూర్వం ఏం చేసేవాడివి? ఇంగ్లీషు సినిమాలు ఎక్కువగా చూస్తావా? అది చేస్తావా? ఇది చేస్తావా?'' అంటూ ఎన్నో ప్రశ్నలు.

ఈ ప్రశ్నలకు అంతం లేదు. ఈ రాత్రి ఎంతకీ గడవదేం? అనుకున్నాడు రమేష్.

మరునాడు రమేష్‌ని మేజిస్ట్రేట్ ముందు హాజరు పరిచారు. అతడ్ని బెయిల్ క్రింద విడుదల చేయటానికి వెయ్యిరూపాయలు బెయిల్‌కీ, మరో గౌరవనీయుడి హామీ నిర్ణయించాడు మేజిస్ట్రేటు. కేసు వాయిదా పడింది.

రమేష్‌కి బ్యాంకిలో రెండు మూడు వందలకన్న బ్యాలెన్స్ లేదు. అదీ తను ఎన్నో నెలలనుంచి కూడబెట్టిన కష్టార్జితం. తనకు వెయ్యి రూపాయిలు ధరావత్తు ఎవరు కట్టగలరు? పైగా మరో వ్యక్తి హామీ. తన ఎరుకలో అలా హామీగా ఉండగల వ్యక్తి ఎవరూ కనుపించలేదు.

తిరిగి జైల్లోకి త్రోసివేయబడ్డాడు రమేష్. తనను డాక్టరు ఇంట్లోకి దొంగతనంగా జొరబడ్డ నేరంక్రింద డిటెయిన్ చేశారని మాత్రం తెలుసుకున్నాడు. అయితే అది హత్యా నేరం బయటపడేదాకా ఒక సాకు అనే అనుకున్నాడు. తగిన ఆధారాలు దొరకబుచ్చుకుని తననే హంతకుడు అన్నా అనచ్చు.

హాయిగా తను పార్వతిదగ్గరే ఉండిపోయినా పోయేది. తనిప్పుడు హత్యానేరంలో ఇరుక్కున్నాడు. ఈ పీడ ఎలా వదులుతుందో అర్థం కాలేదతడికి.

5

"గుడ్ మార్నింగ్ సర్!" అన్నాడు ఆ వ్యక్తి, సిటీ మెడికల్ షాప్‌లో కౌంటరులో కూర్చున్న వ్యక్తివంక చూస్తూ.

"ఓ! నువ్వా రాజూ! నేను చెప్పిన పని ఎంతవరకు అయింది" మందుల షాపు యజమాని కాంతారావు అడిగాడు.

"వాడ్ని భద్రంగా పోలీసుకులకు అప్పజెప్పి వచ్చాను" అంటూ రాజు చిన్నగా నవ్వాడు.

"రేయ్! త్వరగా వెళ్ళి కాఫీలు పట్రా!" అన్నాడు కాంతారావు, సేల్స్‌బాయ్‌ని ఉద్దేశించి.

"పోలీసులా? అదేమిటి?" రాజువంక తిరిగి అన్నాడు మళ్ళీ.

"అదేనండీ! మీ అల్లుడి చర్యలు కనిపెట్టి రమ్మని నన్ను పంపారా?"

"నాన్సెన్స్! వాడు నాకు అల్లుడేమిటి?" కాంతా రావు విసుక్కున్నాడు.

"అదే సార్! ఆ రమేష్ సంగతే! వాడు కాటన్ మిల్ లో పనిచేస్తున్నాడు. రాత్రి మీ అమ్మాయి రూమ్ కి వెళ్ళాడు. మళ్ళీ మరో అరగంటలో బయటకు వచ్చేశాడు."

"బాగుంది నీ వర్ణన."

"అతడు బహుశా భార్యమీది అలకతో వెంటనే తిరిగి వచ్చేశాడనుకుంటాను."

"ఏడవలేక పోయాడు!"

"ఇప్పుడు నిజంగానే ఏడుస్తున్నాడు. ఎందుకంటారా? పెళ్ళాం మీద అలిగి, ఆ కోపంలో రోడ్డుమీద అడ్డ దిడ్డంగా నడుస్తూ కారుక్రింద పడబోయాడు. వెంట్రుక వాసిలో ప్రమాదం తప్పింది. పైగా కారు నడుపుతున్నది, అందాల రామచిలుక. ఆమె ఇతగాడ్ని కారులో ఎక్కించుకుంది" రాజు ఉషారుగా చెప్పుకు పోతున్నాడు.

"ఇదేమిటి? కథ మాంచి రసపట్టులో పడినట్టుందే?"

"ఆ తర్వాత వినండి! అతడు కారులో ఎక్కాడు. ఆమె ఏం మభ్య పెట్టిందో ఏమో, ఒక డాక్టర్ ఇంట్లో ప్రవేశ పెట్టింది. రెండు మూడు గంటలయిన తర్వాత పోలీసులు అతడ్ని వ్యాన్ లోకి ఎక్కించుకుని స్టేషన్ కి తీసుకుపోయారు. ఏదో హత్యానేరం అతడిపై మోప బడింది. అందుకే అతడు ఇప్పుడు జైల్లో మగ్గుతున్నాడు."

"మా అమ్మాయి కంటికి అలాంటి హంతకులే మంచి వాళ్లుగా కనిపిస్తారు దాని ఖర్మ! ఏం చేస్తాం! ఇంతకీ నేను కనుక్కోమన్న వివరాలు మినహా మిగతావన్నీ చెబు తున్నావేం?"

"అవీ కనుక్కున్నాను. అతడికి చెడు వ్యసనాలేం లేవట. డ్యూటీకి విధిగా హాజరవుతాడని మిల్లులో చెప్పారు. మితభాషి, అహంభావం ఎక్కువట. బ్యాంక్‌లో నాలుగు వందలకు సేవింగ్స్ ఎకౌంట్ ఉన్నది. స్త్రీలతో ఆట్టే అనుభవం లేదుట అతగాడికి."

"అలాగా? థాంక్స్!"

"మరి నా ఫీజు ఇప్పిస్తే వెళ్ళిపోతాను!"

డ్రాయరు లాగి అందులోనుంచి నాలుగు పదిరూపాయిల నోట్లను తీసి, మరోసారి లెక్కపెట్టి రాజు ముందు ఉంచాడు.

"ఇంతేనా? ముందు మీరీ పని నాకు చెప్పినప్పుడు ఎంతిచ్చినా చాలనే ఒప్పుకున్నాను. కాని నేను సేకరించిన సాక్ష్యంతో మీకు కావలసిన వ్యక్తిని కటకటాల్లోంచి తప్పించచ్చు. అతడ్ని కారులో ఎక్కించుకున్న స్త్రీ ఎవరో నాకు తెలుసు. అంతేకాదు. ఆ కారు నెంబరు కూడ నేను నోట్ చేసుకున్నాను. ఆ వివరాలన్నీ మీకు కావాలంటే ఇది చాలదు సర్!"

"రోడ్డుమీద జులాయిగా తిరిగే వాడివని, నీకు కొంతన్నా సాయం చేద్దామని నీకు పని అప్పజెప్పాను, మా అమ్మాయిని ప్రేమించిన వాడిగురించి ఆరా తీయమని. నీ దగ్గరున్న విలువైన సమాచారం నాకు కావాలనిపించినప్పుడు అప్పుడే నీ దగ్గరకు వస్తాలే! ఇక ఫో!" కాంతారావు కాస్త కటువుగా అన్నాడు.

రాజు కుర్చీలోంచి లేచాడు. "సరే! మీ ఇష్టం! మీకు నాతో అవసరం అనిపించినపుడు రేటు పెరుగుతుంది మరి!" అంటూ రోడ్డుమీదికి నడిచి ఆ జనంలో కలిసిపోయాడు.

6

పార్వతి వేకువనే నిద్రలేచింది. రమేష్‌కి తనంటే ఎంతో ప్రేమ అని ఇన్నాళ్ళూ నమ్మింది. ఆ అనురాగంతో నయినా అతడు తమకు కలగబోయే సంతానాన్ని ఆశీర్వదించి ఆమోదిస్తాడని నమ్మింది.

బయటకు వెళ్ళిన రమేష్ తిరిగి వస్తాడనుకుంది, ఒక గంట గడిచాకనయినా. కాని అతడు రాకుండానే తెల్లారటం ఆమెలో ఆశాభంగం కలిగించింది.

ఏమిటో ఈ మగవాళ్ళు, ప్రేమించటంలో ఉన్న నేర్పు, ప్రియురాలుకోసం కనబరిచే తహతహ పిల్లలు కలుగుతున్నారనేసరికి నీరు కారిపోతారు.

పరాకుగానే లేచి వంటచేసుకుంది. ఆమెకు దిగులుతో ఆకలిగా లేదు. కాని తన కడుపులో పెరుగుతున్న పాప కోసమైనా తను ఏదో కాస్తన్నా ఎంగిలి పడక తప్పదు. భోజనం ముగించుకొని ఇల్లు తాళంవేసి సిటీ బస్ స్టాప్ దగ్గరకు నడిచింది.

అప్పుడే ఏదో బస్ ప్రమాదం జరిగినట్టుంది, ఒక బస్ చుట్టూ జనం మూగి వున్నారు. బస్ ముందు చక్రాలక్రింద రక్తపు మడుగులో ఒక శవం పడివుంది. రోజూ ఇలాంటివి చూడటం పరిపాటి అయిపోతోంది అనుకుంది ఆమె.

హఠాత్తుగా ఆమెలో సంచలనం రేగింది. కొంపదీసి రమేష్‌గూడ ఎక్కడన్నా ఇలాంటి ప్రమాదంలో చిక్కుకోలేదుగదా!

ఆమె హృదయం వేగంగా కొట్టుకోసాగింది. తను షాప్‌కి వెళ్ళంగానే అక్కడ్నుంచి కాటన్ మిల్‌కి ఫోన్ చేసి, రమేష్ డ్యూటీకి వచ్చాడో లేదో కనుక్కొంది.

అతడు ఆ పూట డ్యూటీకి రాలేదని తెలిసింది. ఆమెలో ఆదుర్దా ఎక్కువయింది. డ్యూటీకి సెలవుపెట్టి గవర్న

మెంటు హాస్పిటల్ కి వెళ్ళింది రిక్షాలో. క్రితం రాత్రి రెండు మూడు శవాలు మార్చురీకి చేరినయ్యట. ఎటెండర్ చేతిలో రెండు రూపాయలుంచి మార్చురీ తలుపులు తీయించి వాటిని చూసింది. అందులో రమేష్ లేనందుకు ఆమెకు కొంత ఊరట కలిగింది.

హాస్పిటల్లోంచి బయటకు వస్తుండగా, హాల్లో పేషెంట్ల తాలూకు వ్యక్తులు కొందరు లోకల్ పేపరు చదువుతూండటం విన్నది.

"కాటన్ మిల్ లో పనిచేసే రమేష్ అనే వ్యక్తి హత్యా నేరంపై అరెస్టు..."

ఆ తర్వాత ఆమెకు మాటలు వినిపించలేదు. ఆమెకు మైకం కలిగింది. నిల్చున్న పళంగా తూలి నేలవాలగా క్రిందపడిపోయింది.

ఆమెచుట్టూ జనం చేరారు. ఆమె ముఖంమీద నీళ్ళు చల్లారు. నర్స్ ఒకామె స్మెల్లింగ్ సాల్ట్ వాసన చూపింది.

పార్వతి కళ్ళు తెరిచింది. ఎవరో వేడి కాఫీ తెచ్చి అందించారు. దాన్ని త్రాగాక ఆమెకు కొంత ఓపిక చేరు కుంది.

"ఫరవాలేదు! ఇప్పుడు కులాసాగానే ఉంది! థాంక్స్!" అంది పార్వతి తనచుట్టూ ఉన్న జనాన్ని చూస్తూ.

హాస్పిటల్ లోంచి బయటకు వచ్చి రిక్షాపిలిచి ఎక్కింది. నేరుగా తన ఇల్లు చేరుకుంది పార్వతి. రిక్షావాడికి డబ్బు లిచ్చి పంపేసి తన ఇంటి తాళంతీసి బెడ్ మీద వాలి పోయింది. తెరలు తెరలుగా ఆమెలో దుఃఖం పొర్లుకు వచ్చింది. వెక్కిళ్ళు వచ్చేలా ఒంటరిగా ఏడ్చింది.

రమేష్ ఇలా ఎందుకు చేశాడు? తనమీది ద్వేషంతో వెళ్ళిపోయి, ఆ ఉద్రేకంలో ఈ హత్య చేశాడా? లేదా యాదృచ్ఛికంగా ఏదైనా కేసులో ఇరుక్కున్నాడా?

ఏది ఏమైనా తను చేతులు కట్టుకుని కూర్చోలేదు. తన మేనమామ ఒకాయన లాయరు. ఆయన సాయంతో రమేష్‌ని బెయిల్ మీద న్నా విడిపించాలి. ఆమె మనసులో అతడు ఈ హత్యచేసి ఉండడనిపిస్తోంది.

కళ్ళ వెంటకారిన కన్నీటి చారికల్ని తుడుచుకుని ఫ్లాస్కు లోంచి కాఫీ వంచుకుని త్రాగింది.

ఆ తర్వాత లేచి బ్రీఫ్ కేసులోకి గుడ్డలు సర్దుకుంది. బ్యాంక్ ప్యాస్ బుక్ గూడ తీసుకుంది. బ్రీఫ్ కేస్ మూసేస్తుండంగా తలుపుమీద ఎవరో తట్టిన చప్పుడు వినిపించింది.

రమేష్ తిరిగి వచ్చాడేమో అని ఆశతో ఆమె తలుపు దగ్గరకు ఒక్క అంగలో చేరుకుంది. గడియతీసి తలుపు తీసింది.

ఆ వచ్చింది రమేష్‌కాదు, కాని ఆ వ్యక్తివంక అచేతనంగా చూస్తూ, ఆశ్చర్యంతో, ద్వేషంతో కొరకొర చూసింది.

"నన్ను లోపలకు రానిస్తావా లేక ఇక్కడ నిలబడమంటావా?" ఆ వ్యక్తి నవ్వుతూ అడిగాడు.

మౌనంగానే పార్వతి అడ్డు తొలగింది. అతడు లోపలకు వచ్చాడు. పార్వతి తలుపుమూసేసి అతడి వెనకే వచ్చింది.

"గ్లాసుతో మంచినీళ్లు అందుకోమ్మా!"

పార్వతి నీళ్ళు తెచ్చి ఇచ్చింది.

"ఎక్కడికో ప్రయాణం అవుతున్నట్టున్నావే! నేను సమయానికే వచ్చానన్నమాట!" అన్నాడు ఆ వ్యక్తి ఖాళీ గ్లాసు క్రింద పెడుతూ.

"బ్రతికి ఉన్నానో, చచ్చానో చూసి పోదామని వచ్చావా?" పార్వతి కర్కశంగా అంది.

"అయితే నీ కోపం ఇంకా చల్లారలేదన్నమాట? ఎంతైనా నేను కన్న తండ్రిని కదా? ఏనాటికైనా రాక తప్పుతుందా నాకు!"

"కన్నతండ్రి! నీ కిష్టంలేని వాడ్ని చేసుకున్నానని నన్ను చనిపోయిన దానిక్రింద ఆనాడే లెక్క కట్టావ్! నా భర్త చనిపోయిన నాడైనా నీవు వచ్చావా? అంతటి కఠినాత్ముడి గుండె కరిగి మళ్ళీ నా గడప త్రొక్కతావని ఎలా అనుకోను!"

"నీవు చిన్నప్పట్నుంచీ మీ అమ్మకున్నంత అహం భావం కలదానివి. ఆ గుణం మధ్యలో పొమ్మంటే పోతుందా? అదీగాక ఆనాడుచేసిన తప్పునే మరోసారి చేయదల్చుకోలేదు. నీ రెండో భర్తగూడ ప్రమాదంలో ఇరుక్కున్నాడని తెలిసి వచ్చాను."

పార్వతికి దుఃఖం ఆగలేదు. తండ్రి కాంతారావు భుజంమీద తల ఆనించి గుండె పగిలేలా ఏడ్చింది.

"ఏడవకమ్మా, ఏడవకు! నేను కలుజేసుకుని రమేష్‌ని ఎలాగైనా విడుదల అయేలా చూస్తాను. మీ మామయ్య లక్ష్మణరావుతో ఇంతకు మునుపే మాట్లాడి వస్తున్నాను. మనింటికి పోదాం పదమ్మా!" ఆమెను అనునయిస్తూ అన్నాడు కాంతారావు.

"మనిల్లు! నేను రాను అక్కడకు! మీ అల్లుడు విడుదలైన రోజున ఇద్దరం కలిసే వస్తాము నీ కిష్టమైతే!" పార్వతి అంది మళ్ళీ.

"నాకు తెలుసు. నీవు జగమొండివి. భర్తకోసం కన్న తండ్రినే కాదని వేరుపడిపోయావ్! మీ అమ్మ చనిపోయాక నేను తిరిగి వివాహం ఎందుకు చేసుకోలేక పోయానంటావ్! నీ గురించే! ఇప్పుడుగూడ నా దగ్గరకు వచ్చి సహాయం అర్థించవని నాకు బాగా తెలుసు. నా బాధ ఇప్పుడు అర్థం

కాదు నీకు. నీ కడుపున నీకంటె అహంభావం గల పిల్లలు పుట్టితే, అప్పుడు తెలిసి వస్తుంది.''

పార్వతి ముఖం సిగ్గుతో వాలిపోయింది. ''ఆ రోజా దగ్గరలోనే ఉంది'' అంది నిదానంగా.

''నిజంగానా?'' అని కళ్ళు పెద్దవి చేశాడు కాంతారావు.

''మామయ్య దగ్గరకు పోదాం! ఆయన్ని విడిపించుకోవాలి!''

''అవునవును! ఇంతకీ అతడు ఈ నేరాన్ని చేసి ఉంటాడా?''

''లేదు! ఆయనీ హత్య చేయలేదనే నా నమ్మకం!''

''ఇక బయలుదేరుదామా?'' అంటూ కాంతారావు ఆమె బ్రీఫ్ కేస్ ని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

7

ఇన్ స్పెక్టర్ రాజారావు ఫైల్లోకి చూస్తూ కూర్చున్నాడు. సార్జెంట్ సోమన్న లోపలకు వచ్చి సెల్యూట్ చేశాడు.

''పోలీస్ వ్యాన్ లో ఊరంతా చాటింపు వేయించాం సార్! రమేష్ కి లిఫ్టు ఇచ్చిన స్త్రీ వెంటనే స్టేషన్ కి వచ్చి తన వాఙ్మూలం ఇవ్వాలని. కాని అతడు చెప్పినటువంటి స్త్రీ ఎవరూ ముందుకు రాలేదు. పేపర్లో గూడ ప్రకటన వేయించాం!'' సోమన్న వివరించాడు.

''బహుశా ఆమెకు పేపరు చూసే అలవాటు లేదేమో! అదీగాక మన ఊరినుంచి ఏదైనా పొరుగూరు వెళ్ళి పోవడం మూలాన మన ప్రకటన విని ఉండక పోవచ్చు.''

''అంతేకాదు. పోలీసు కేసులో ఇరుక్కోవడానికి ఆమెగూడ వెనుకాడి ఉండవచ్చు! ఏమంటావు?''

"అవును రమేష్ ఆ స్త్రీని గురించి అబద్ధం చెప్పిఉండడు. అతడు చెప్పినదాంట్లో నిజం ప్రతిధ్వనిస్తోంది. కనుక ఆమె అతగాడు కల్పించిన వ్యక్తి కానేరదు."

"అంతేకాదు సార్! అతడుంటున్న గది యజమానురాలిని విచారించాం. అతగాడి ప్రవర్తన 'నీట్' గానే ఉందని చెప్పింది. అతడి గదిలో బోలెడు పుస్తకాలున్నయ్. డిటెక్టివ్, సాహిత్యం, నాటకాలూ అన్నీ! అతడు పెద్ద సాహిత్యాభిలాషి లాగున్నాడు."

"అతడి మిల్లులో వాకబు చేశావా?"

"చేశాను సార్! అతడ్ని దోషిగా నిర్ణయించటానికి తగిన ఆధారాలు ఏమీ దొరకలేదు. కాకపోతే నేను సినిమా హాలుదగ్గర వాకబు చేశాను కారు ఏక్సిడెంట్ గురించి. అతడు పడిపోయినపుడు చిన్న గుంపు అన్నా చేరి ఉండాలిగదా! మన ప్రకటన చూసి గూడా ఎవరూ ముందుకు రాలేదేమా అని!"

"అతడు హంతకునితో పెనుగులాడినట్లు లేదు. ఎందుకంటే అతడి వ్రేలిముద్రలు ఎక్కడా దొరకలేదు. కాని పార్టీలో గెస్టుల్లో ఒకడి ముఖాన బొప్పికట్టి ఉన్నట్టుగా గుర్తు!"

"అవును సార్! అతడి పేరు రామారావు. ఈ ఊళ్లోనే కాలేజీ లెక్చరర్! అతడ్నీ విచారించి వస్తున్నాను. రమేష్‌ని అందరూ తలా ఒక దెబ్బ వేస్తుండగా రమేష్ తిరగబడి తనను కొట్టడం మూలాన ముఖాన బొప్పి కట్టిందని చెప్పాడు అతడు."

"చనిపోయిన సుందరమూర్తి భార్య కంచి వెళ్ళిందట. ఆమెకూ కబురు వెళ్ళింది. ఆమె ఇంకా రాలేదు!"

"అక్కడ ఆమెకు బంధువులెవరైనా ఉన్నారా?"

"లేదు సార్! ఆమె ఏవో పట్టు చీరలకు ఆర్డరిచ్చిం

దట. వాటిని తెచ్చుకోవడం కోసం వెళ్ళిందట. గత నాలుగైదు రోజుల్నుంచీ ఆమె అక్కడే ఉన్నదట. షణ్ముగ లాడ్జిలో మకాం చేసిందని తెలిసింది.''

''అయితే నీవు కంచికి వెళ్ళి లాడ్జిలో ఆమెను గురించి వాకబు చేయి. అక్కడున్న రోజుల్లో ఆమె చర్యలు అన్నీ తెలుసుకు రావాలి!'' ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజారావు అన్నాడు.

''అలాగే సార్!'' సోమన్న సెల్యూట్ చేశాడు.

8

జైలు గేటు తాళం తీస్తూండడం చూసి రమేష్ మళ్ళీ తనను ప్రశ్నించటానికి తీసుకు వెడుతున్నారేమో అనుకున్నాడు.

కాని కానిస్టేబుల్ వెనకనే తెల్ల ప్యాంటూ, నల్ల కోటూ వేసుకున్న వ్యక్తి లోపలకు ప్రవేశించటం చూసి అతడు ఆశ్చర్య పోయాడు. ఈ కేసులో సంఘటనలు ఒక దానికొకటి సంబంధం లేకుండా సాగిపోతున్నయ్. ఏ పాపమూ ఎరగని తనను హత్యానేరం క్రింద లోపల బంధించారు. తనకు బెయిల్ ఇచ్చే తాహతుగల మిత్రులు గూడ ఎవరూ లేరు.

మరి, అటువంటప్పుడు తన తరఫున వాదించటానికి ఒక లాయర్ తయారయాడంటే అదిఆశ్చర్యంకాక మరేమిటి?

లాయర్ అతడి దగ్గరకు వచ్చి కర్రల మంచం చివరగా కూర్చున్నాడు.

''నా పేరు లక్ష్మణరావు. నేను క్రిమినల్ లాయర్ని. నీ తరఫున వాదించటానికి వచ్చాను.''

''మీరెవరో నే నెరగను. అంతేకాదు. జీవితంలో కోర్టుకి నిందితుడిగా రావడం ఇదే మొదలు. లాయర్లతో

నాకు ఏనాడూ పని బడలేదు.''

"అలాగా! సరే! అసలు విషయానికి వద్దాం! నిన్ను బెయిల్ మీద విడిపించబోతున్నాను.''

"బెయిల్ కి ఎంత ఖర్చుపెట్టాలో తెలిస్తే మీరిలా మాట్లాడరు'' మొండిగా, మొరటుగా రమేష్ పలికాడు.

"ఆ విషయం నాకు వదిలెయ్! నీవు ఆ ఇంట్లో చోరీ చేశావా?''

"లేదు!''

"హత్యా?''

"లేదు.''

"జరిగిన విషయాల్ని దాచకుండా ఒకసారి వెల్ల డిస్తావా?''

"తప్పకుండా! పోలీసులకు ఇప్పటికి కెన్నిసార్లు చెప్పానో లెక్కలేదు! మీకు మరోసారి చెప్పినందువల్ల నాకు కలిగే నష్టం ఏమీ ఉండదు!'' అంటూ తను సినిమా కని బయలుదేరి నప్పట్నుంచీ జరిగిన విషయాలన్నీ ఏకరువు పెట్టాడు.

"పాపం! నిర్దోషివి, నిన్ను తెచ్చి లాకప్ లో పడేశారు. ఈ రెండు రోజుల్లోనే నీవు చాలా నలిగిపోయి నట్టున్నావు!'' లక్ష్మణరావు సానుభూతిగా అన్నాడు.

"పోలీసులు నేను చెప్పిన విషయాన్ని నమ్మినట్టు లేదు. మీరన్నా నమ్మితే చాలు! నా అదృష్టం బాగుంటే నాకు లిఫ్టు ఇచ్చిన స్త్రీ పోలీసుల దగ్గరకు వచ్చి నేను చెప్పింది నిజమని సాక్ష్యమిస్తే నన్ను వదిలేస్తారు!''

"ఆమె వస్తుందని నీకు నమ్మకముందా?''

"ఇన్ స్పెక్టర్ గాని అతడి అనుచరులు గాని నా మాటల్ని నమ్మినట్టు లేరు. మీరు ఇంత త్వరగా ఎలా

నమ్మేశారు?" రమేష్ ఆశ్చర్యపోయాడు.

లక్ష్మణరావు నవ్వాడు. "నిన్ను డిఫెండ్ చేయటానికి వచ్చినవాడితో అబద్ధం చెప్పవని నా నమ్మకం. పైగా నీ మాటలు వింటుంటే అవి నిజంలాగా ధ్వనిస్తున్నయ్. ఎన్నో కేసుల్ని చూశాం. ఎంతోమంది నేరస్థుల్ని, నిర్దోషుల్ని క్రాస్ క్వశ్చెన్ చేస్తుంటాం! ఏది నిజమో, ఏది అబద్ధమో తెలుసుకోలేకండా ఇన్నాళ్లు ఎలా ప్రాక్టీస్‌లో నిలబడగలం?"

ఆ తర్వాత లక్ష్మణరావు మరికొన్ని ప్రశ్నలు వేశాడు.

"హత్య చేయబడిన సుందరమూర్తితో నీకు పరిచయ ముందా?"

"లేదు! అతడ్ని చూడటం అదే మొదటిసారి."

"సుందరమూర్తి ధనవంతుడు. అతడి క్రింద నాలుగైదు వ్యాపార సంస్థలున్నయ్. అతడికి అనేక మంది మిత్రులూ శత్రువులూ కూడ ఉండవచ్చు. వారిలో నీవూ ఒకడి వేమో అని అడిగాను. అతగాడి వయసు యాభై సంవత్సరాలు ఉంటయ్!"

"అలాగా! అతని శవాన్ని చూస్తే అరవై పైనే ఉంటుందనుకున్నాను" రమేష్ అతడికి అడ్డు తగులుతూ అన్నాడు.

"అతడికి పిల్లలు లేరు. మొదటి భార్య చనిపోయింది. రెండు సంవత్సరాల క్రితం మరో అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. ఆమె ప్రస్తుతం కాంచీపురం వెళ్ళిందట!"

"ఇవన్నీ మీకెలా తెలుసు?" రమేష్ ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"చనిపోయిన సుందరమూర్తి వీలునామాలో తన ఆస్తికి ఎవరు వారసులో నిర్ణయించాడు. అతగాడి ప్లీడరునుంచి ఆ సమాచారం తెలుసుకున్నాను. పోతే నీవు చెప్పినదంతా

నిజమే! కాని ఒకటి మాత్రం అబద్ధం చెప్పావు!" లక్ష్మణరావు నవ్వుతూ కంఠస్వరం తగ్గించి అన్నాడు.

రమేష్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. "అని ఎలా చెప్పగలరు?"

"నీవు సినిమా చూడటానికి రాలేదు ఆ ప్రాంతంలోకి."

"అవుననుకోండి! కాని ఆ విషయంతో ఈ కేసుకి ఎటువంటి ప్రమేయంలేదు. నేను అంతక్రితం ఎక్కడున్నానో ఏమి చేశానో ఎవరికీ వెల్లడించ దలుచుకోలేదు. ఆ వివరం మాత్రం నన్నడగకండి. అందుకు ఇష్టమయితేనే నా తరఫు డిఫెన్స్‌కి సిద్ధం కండి!" జవాబిచ్చాడు రమేష్.

లక్ష్మణరావు చిరునవ్వు నవ్వాడు. "నీ కేసు తీసుకునే ముందే నీ వెంత మొండివాడివో బాగా తెలుసు."

"అంతేకాదు. నన్ను విడిపించినందుకు మీకు ఫీజు ఏమీ ఇచ్చుకోలేను కూడా!"

"సరే ఇక వస్తాను!" అంటూ లాయర్ లక్ష్మణరావు లేచాడు.

లక్ష్మణరావు వెళ్ళిపోయాడు. రమేష్ మళ్ళీ తన మంచంలో కూలబడ్డాడు. తను ఇక్కడకు వచ్చి ఎన్ని గంటలయినాయో, లేక ఎన్ని రోజులు నడిచాయో కూడా గుర్తులేదు. సెంట్రీని కేకేసి ఇవాళ్టి తారీకు, టైమూ అడుగుదా మనుకున్నాడు. అంతలోనే మళ్ళీ అతడి చేతిలో చివాట్లు తినాల్సి ఉంటుందని ఊరుకున్నాడు.

ఇతర జైలు గదుల్లోంచి నవ్వులూ, అరుపులూ, తిట్లూ, కేకలూ వినబడుతున్నయ్. ప్రశాంతంగా ఉండే పరిసరాలకు అలవాటుపడ్డ తను ఈ పరిస్థితుల్లో ఇంకో పదిరోజులు గనుక ఉంటే పిచ్చెక్కేలా ఉంది.

సినిమాల్లో చూసిన జైలు దృశ్యం గుర్తుకు వచ్చింది అతడికి. నేరస్థుడ్ని జైల్లో పెట్టంగానే గేటు చువ్వల్ని ఊపేలా ఉద్వేగంతో ఉపన్యాసాలిచ్చే సీను అతడి మన

సులో సినిమా రీలులా తిరిగింది. శారీరకంగా తను అంత ఉద్వేగాన్ని ప్రదర్శించలేకపోయినా, తన మనసులో మాత్రం అంతకన్నా ఎక్కువ క్షోభగానే ఉంది.

ఎలాగైనా ఇక్కడనుంచి బయటపడి, పార్వతిని కలుసుకుని ఆమెను కష్టపెట్టినందుకు క్షమార్పణ కోరుకునే దాకా తనకు ఊరట కలగదు.

పైగా తను బయటపడిన మరుక్షణంనుంచే, తనకు కారులో లిఫ్టు ఇచ్చిన స్త్రీని వెతికి పట్టుకోవాలి. ఆమె గనుక దొరికితే, తను ఈ కేసులోంచి సులభంగా, బయట పడగలడు.

9

రమేష్ కూర్చున్న చోటునుంచి లేచి అసహనంగా అటూ, ఇటూ పచార్లు చేయసాగాడు.

సెంట్రీ గేటు దగ్గరకు రావడంచూసి, తనకు మళ్ళీ ఏవో ఆర్డర్లు జారీచేయడానికి_అటూ, ఇటూ పచార్లు చేయకుండా కూర్చోమనో, మౌనంగా కూర్చుని అయోమయకత్వం నటించవద్దనో, చెప్పటానికి వచ్చిఉండాలనుకున్నాడు.

"ఏమయ్యా! నీ తరఫు పెద్ద పెద్ద వ్యక్తులున్నారటగదా! చెప్పనే లేదేం? నీ కెవరూ వెనుకా ముందు లేరని చెప్పావు గదా? నిన్ను బెయిల్ మీద విడుదల చేస్తున్నారు. నడు! నడు!" అన్నాడు లోపలకు వచ్చిన సెంట్రీ.

నమ్మలేనట్టుగా అతడివంకే చూశాడు రమేష్. తను విన్నది కలలోకాదనీ, వాస్తవమేననీ రూఢిచేసుకుని ఇన్స్పెక్టర్ దగ్గరకు నడిచి తన పర్సు వగైరా వస్తువులు తిరిగి తీసుకున్నాడు. జైలు గేటు దాటంగానే లాయర్ లక్ష్మణ రావు కనుపించాడు. అతడి ప్రక్కగా నల్లని ఎంబాసిడర్ కారుంది.

"కారులో కూర్చో మిస్టర్ రమేష్!" అన్నాడు లక్ష్మణ రావు.

"క్షమించండి! నేను మీతో రాలేను. అర్జంటుగా ఒక వ్యక్తిని కలుసుకోవాలి!" రమేష్ ఎటో చూస్తూ అన్నాడు.

"ఈ కేసులో ఆ వ్యక్తి ప్రస్తావన రాకుండా జాగ్రత్త పడ్డావుకదూ? ఆ వ్యక్తి నేనా కలుసుకునేది! త్వరపడి ఆ పని చేయకు. నీవు జైల్లోంచి బెయిల్ మీద విడుదలయ్యావ్. కాని నీమీద పోలీసు నిఘా ఉంటుంది. నీ ప్రతి కదలికనూ వాళ్ళు కనిపెడుతూనే ఉంటారు!"

రమేష్ ఒకనిముషం ఆలోచించాడు. "అలాగంటారా? సరే అయితే పదండి!" అంటూ కారులో కూర్చున్నాడు.

కారు ముందుకు సాగింది.

"నా గొడవలో మీకు థ్యాంక్స్ చెప్పాలన్న ఆలోచన రాలేదు. మీ సహాయానికి చాలా కృతజ్ఞుడిని."

లక్ష్మణరావు చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"బెయిల్ ఎలా సాధించారు?"

"తర్వాత చెబుతాను!"

"నన్ను ఇప్పుడు ఎక్కడకు తీసుకు వెడుతున్నారు!"

"మరో కేసులో ఇరికించటానికి కాదులే!"

"మీ పరిహాసం చాలు! నేను నా రూమ్‌కి వెళ్ళాలి! కారు ఆపండి!" రమేష్ అరిచాడు.

"చూడు మిస్టర్! నీకు బెయిల్ ఇవ్వటానికి నేను పూచీ పడ్డాను. కనుక నీవు కొన్నాళ్ళపాటు నా అధీనంలో ఉండక తప్పదు. అందువల్ల నీవు నిర్దోషివని కోర్టు ధృవ పరిచేదాకా కొంచెం కంట్రోల్‌లో ఉంచుకో."

"మీరలా కట్టడిలో పెడితే లాభంలేదు! నన్ను కొంత స్వేచ్ఛగా తిరగనివ్వండి, 'ఆమె'ను దొరక పుచ్చుకొని

హంతకు డెవరో బయటకు లాగాలి.''

''హంతకు డెవరో వెదికి పట్టుకోవల్సిన బాధ్యత పోలీసులమీదే ఉంటుంది. మన పనల్లా నీవు నిర్దోషివని ఋజువు చేసుకోవటమే!'' లక్ష్మణరావు వివరించాడు.

''మొత్తానికి మీ ప్లీడరు తెలివి పోనిచ్చుకున్నారుకాదు! ఇంతకీ మీరు నానుంచి ఏం ఆశించి నన్ను విడిపించు తున్నారో చెప్పనేలేదు!''

''ఒక అమ్మాయి నావద్దకు వచ్చి ఈ కేసు తీసుకోమని అర్థించింది. ఆ అమ్మాయి పేరు పార్వతి.''

10

ఇన్స్పెక్టర్ రాజారావు కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు. మరుక్షణంలో తలుపు తెరుచుకుంది.

ముప్ఫయ్యేళ్ళ స్త్రీ వాకిట్లో నిల్చొని ఉంది. ఆమె ఎర్రగా, అందంగా ఉంది. మెళ్ళో నగలు, రాళ్ళహారాలూ, పట్టు చీరలో పడుచుపిల్లలా కనుపిస్తోంది. ఇన్స్పెక్టర్ వంక ఆశ్చర్యంగా చూసింది ఆమె.

''ఎవరు కావాలండీ!'' అనడిగింది.

''కీర్తిశేషులు సుందరమూర్తి భార్య సుమతిని కలుసుకోవాలని వచ్చాను'' రాజారావు బదులు చెప్పాడు.

''రండి లోపలకు! నేనే సుమతిని!'' అంది ఆమె లోపలకు దారి తీస్తూ.

రాజారావు ఇల్లంతా కలయజూశాడు. బోసిగా ఉంది, ఆ లంకంత కొంప.

''నేను ఈమధ్య కంచి వెళ్ళాను, పట్టు చీరెలు తెచ్చుకోవాలని. కాని అనుకోకుండానే వారి మరణంవల్ల, ముందుగానే తిరిగివచ్చాను. అందువల్ల నౌకర్లెవరూ లేరు!'' అంది ఆమె, అతడి ఊహను పసిగట్టిన దానిలా.

ఆమె ముఖంలో విచారం ఏకోశానా కనుపించలేదు.
"మీవారి మరణం గురించి సమాచారం కావాల్సి వచ్చాం!"

"అడగండి చెబుతాను!" అంటూనే ఆమె దుఃఖిస్తున్న దానిలా ముక్కు రెండుసార్లు ఎగబీల్చి మరోసారి చీది, కళ్ళు నులుముకుంది.

కుర్చీలో కూర్చుంటున్న రాజారావుకు టేబుల్ మీద అప్పుడే కాఫీ గ్లాసుని తీసిన నీటి మరక కనుపించింది. ఇంట్లో తను తప్ప వేరెవరూ లేరని ఆమె అంటోంది. కాని టేబుల్ మీద గ్లాసు ఉంచటంవల్ల అయిన తడి ఇంకా ఆరలేదు. అయితే తను రావటంవల్ల, అప్పటివరకూ ఆమెతో గడిపిన ఆగంతకుడు తనను చూసి దాక్కున్నాడేమో!

"పాపం! చాలా చిన్నతనంలోనే మీకీ కష్టంవచ్చింది!" సానుభూతిగా అన్నాడు రాజారావు.

"ఏం చేయను చెప్పండి. ఆయన పోయిన నాటినుంచీ కంటికి మంటికి ఏకధారగా ఏడుస్తున్నాను. ఇంతవరకు ఒక్క కునుకు తీయలేదంటే నమ్మండి."

"అలాగా! అయితే నా ఇన్వెస్టిగేషన్ త్వరగానే ముగిస్తాను."

"ఇంకా ఇన్వెస్టిగేషన్‌లోనే ఉన్నారా? ఎవరినో అరెస్టు చేశారని విన్నాను."

"ఒక వ్యక్తిని అరెస్టు చేశాం. అతడు దొంగతనంగా ఇంట్లోకి జొరబడ్డాడనే నేరారోపణ తప్ప, హత్యా నేరం అతడే చేశాడనటానికి తగిన ఆధారాలు దొరకలేదు.

"ఈరోజే అతడ్ని బెయిల్ మీద విడుదల చేశాం! ఇంతకీ మీవారిని హత్య చేయాల్సిన అవసరం ఎవరికుంటుం దంటారు? మీ అనుమానం!"

"వారికి శత్రువులెవరూ లేరనే నా ఉద్దేశ్యం."

"అంటే వారి మిత్రుల్లోనే ఎవరో ఈ పనిచేసి ఉండా లని మీ అభిప్రాయమా?"

"అలా అని నేను అన్నానా? అదీగాక వారి మిత్రుల్లో ఎక్కువ భాగం వయసు మళ్ళినవారే! వారికి కత్తితో దారుణంగా చంపే అవకాశం ఉంటుందని అనుకోను!"

"అంటే మీవారి స్నేహితులందరితో మీకు పరిచయం ఉందా?" ఇన్స్పెక్టర్ అడిగాడు ఆమె వంకే చూస్తూ.

"మీకు పెళ్ళయిందనుకుంటాను. ఆఫీసులో మీకు వస్తున్న కేసులన్నిటి గురించీ విపులంగా మీ భార్యకు చెబుతారా? చెప్పరు! అలాగే వాళ్ళతో నాకూ అట్టే పరిచయంలేదు. నాకు సినిమాలంటే పిచ్చి. నా కాలాన్ని ఎక్కువగా సినిమాలు చూస్తూనే గడిపేస్తాను."

"మీవారు ఈ సంఘటనలో చనిపోయినపుడు మీ రెక్కడున్నారు?"

"నేను కంచి వెళ్ళాను. కామాక్షీ ఆలయంలో నాకు మొక్కుబడి ఉంది. అది తీర్చుకోవటానికి వెళ్ళాను. మా వారు ఈ పార్టీ అయిపోంగానే మద్రాసు వెళ్ళి, అక్కడ వ్యవహారమేదో చూసుకుని నాలుగైదు రోజుల తర్వాత కాంచీపురం వచ్చి నన్ను కలుస్తాననీ, అందాకా నన్ను కంచిలోనే ఉండమనీ చెప్పారు. అలాగే నేను ఆ ఊళ్ళోనే వారికోసం వెయిట్ చేస్తున్నాను. వారు రాలేదు. వారి గురించిన దుర్వార్త వచ్చింది."

"థ్యాంక్స్! వస్తానండీ!" అంటూ ఇన్స్పెక్టర్ రాజారావు కుర్చీలోంచి లేచాడు.

11

సందుల వెంబడి ప్రయాణించి కారు ఒక ఇంటి ముందు ఆగింది.

ఆ ఇల్లు పాడుబడ్డ పెంకుటిల్లు. ముందుప్రక్క కప్పు కూలిపోయింది. వెనుక భాగంలో ఇంకా కూలిపోకుండా ఉన్న రెండు గదుల్లో ఆ వ్యక్తి నివాసం కాబోలు అనుకున్నాడు రమేష్.

“కారు నడిరోడ్డులో ఆపితే ట్రాఫిక్‌కి అడ్డం! ఇంకా కొంచెం ముందరకు వెళ్ళి కారు ఆపుదాం!” అన్నాడు కాంతారావ్.

“రైట్! మీరు కారుని ‘పార్క్’ చేసిరండి! ఈలోగా నేను వెళ్ళి అతడున్నాడో లేదో చూసి, అతడుగాని ఇంట్లో ఉంటే, నేను మాట్లాడుతుంటాను!” అంటూ రమేష్ డోర్ తెరుచుకుని కారులోంచి దిగాడు.

దగ్గరకు వేసిఉన్న తలుపు నెట్టుకుని లోపలకు వెళ్ళబోతున్న రమేష్‌ని లోపల్నుంచి ఎవరో వచ్చి ఢీకొన్నారు.

“సారీ!” అంటూనే ఆ వ్యక్తి తలగూడ ఎత్తకుండానే రమేష్‌ని దాటుకుపోయాడు.

రమేష్ గదిలోకి ప్రవేశించాడు. లోపల రెండు కుర్చీలు, ఒక టేబుల్ ఉన్నయ్. కుర్చీలు తిరగబడి ఉన్నయ్. గదినిండా కాగితాలు చిందరవందరగా పడిఉన్నయ్. అంతకుముందు నిముషంలో ఏదో ఘర్షణ జరిగినట్టుగా ఉంది ఆ దృశ్యం.

నేలమీద ఒక వ్యక్తి పడిఉన్నాడు. అతడు ఇంకా మూలుగుతున్నాడు. రమేష్ అతడికి దగ్గరగా వెళ్ళి “రాజూ!” అన్నాడు నెమ్మదిగా.

“అబ్బా! బాధ! రాస్కెల్! నా ప్రాణాలు తోడే

కాడు! అమ్మా!'' అంటూ ఆ వ్యక్తి కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

అదే సమయానికి కాంతారావు లోపలకు వచ్చాడు. అక్కడి దృశ్యాన్ని చూస్తూనే "ఏమిటి? ఏం జరిగింది?" అని ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

రమేష్ సమాధానం చెప్పేలోపలే తలుపులు నెట్టుకుని పోలీసులు జొరబడ్డారు లోపలకు.

రమేష్, కాంతారావు లిద్దరకూ నోటమాట రాలేదు.

"ఇక్కడేదో హత్య జరిగిందట గదా?" ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజారావు అడిగాడు.

రమేష్ తను లోపలకు వస్తుండగా, తనను ఎవరో ఢీకొని బయటకు పారిపోయిన విషయం చెప్పాడు.

"సార్! ఇంకా ఇతగాడికి ప్రాణం పోలేదల్లే ఉంది. ముందు ఇతడ్ని హాస్పిటల్‌కి చేర్చే సదుపాయం చూడండి. బయట నా కారుగూడ రెడీగా ఉంది హస్పిటల్‌కి చేర్చటానికి'' అన్నాడు కాంతారావు ఇన్‌స్పెక్టర్ వంక చూస్తూ.

12

ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజారావు తలుపు తట్టాడు. తలుపు తీస్తూనే సుమతి అతడ్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది.

"మాడమ్! మీ ఆట కట్టింది! మిమ్మల్ని అరెస్టు చేస్తున్నాను" అన్నాడు.

"నన్నా? అరెస్టా? ఎందుకు? నేనేం తప్పు చేశానని!"

"ఇంకా బుకాయించకండి! మీ ప్రియుడు కళ్యాణరావు జైల్లో ఉన్నాడు. మీ రిద్దరూ కలిసి నీ భర్తను హత్య చేసినట్టు వాఙ్మూలం ఇచ్చాడు."

సుమతి గాంభీర్యం బ్రద్దలైంది. చేతుల్లో ముఖాన్ని కప్పుకుని వలవల ఏడ్చింది.

ఇన్‌స్పెక్టర్ వెనకనే నడిచి వ్యాన్‌లోకి ఎక్కింది.

"మిస్టర్ రమేష్! ఇక నీవు నిర్దోషివి! అసలు హంతకులు పట్టుబడ్డారు. వాళ్ళను పట్టుకోవడం కోసం, మిమ్మల్ని దోషిగా ఆరోపించాల్సి వచ్చింది. సారీ ఫర్ ది ట్రబుల్!" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజారావు రమేష్ వంక చూస్తూ.

"అదేమిటి సార్! మీరు చెప్పేది ఆశ్చర్యంగా ఉందే!" అన్నాడు కాంతారావు.

"అవునండీ! ఆ రోజు 'పార్టీ'లోనే నేను అనుమానించాను, విందుకు వచ్చిన అతిథుల్లోనే ఒకరు హంతకులని. పైగా సుందరమూర్తి మరణంతో అతని యావదాస్తీ, సుమారు మూడు లక్షలకు పైగా ఉంది, అదంతా సుమతికే చెందేలా వీలునామా ఉంది.

అందుకే సుమతిపై అనుమానం పోయింది. హత్య జరిగిన రోజున సుమతి కాంచీపురంలో ఉన్నట్టుగా చెప్పింది. మా పోలీసులను అక్కడకు పంపి వాకబు చేయించాను. 'సుమతి' పేరట మరో స్త్రీ, ఆమె ఇంట్లో పనిమనిషి అక్కడ హోటల్లో మకాం చేసినట్టు తేలింది. అంటే సుమతి ఈ ఊళ్ళోనే అజ్ఞాతంగా ఉండిపోయి, తన ప్రియుడి సాయంతో ఈ పని చేసింది. పైగా మరో నిర్దోషిపై ఈ హత్యానేరాన్ని వేయాలని, తెలివిగా రమేష్‌ని తన కారులో తెచ్చి విందు జరిగేచోట వదిలింది.

ఆమెకు ఎలిబీ ఉంది కనుక స్వతహాగా ఆమెనెవరూ అనుమానించరని అభిప్రాయపడింది.

అయితే మీరు రాజుని, రమేష్‌ని అనుసరించమని నియోగించారు గనుక! అతడు రమేష్‌ని కారులో ఎక్కించుకున్న స్త్రీని గుర్తించి ఉంటాడు. హత్యానేరం రమేష్‌పై మోపబడంగానే, రాజు సుమతి దగ్గరకు వెళ్ళి ఆమెను

బెదిరించాడు. 'హత్యా రహస్యం' తనకు తెలుసనీ, ఆమె నుంచి కొంత డబ్బు గుంజాడు. అలాగే కళ్యాణరావు వద్దకు గూడ వెళ్ళి అతడ్ని బ్లాక్ మెయిల్ చేసి మరికొంత లాగాడు.

అయితే కళ్యాణరావు అతడి పీడగూడ వదిలించుకోవడానికి రాజు ఇంటికి వెళ్ళి అతడ్ని పిస్తోలుతో కాల్చి, పారిపోతుండగా మీరు లోపలకు వస్తూ తారసపడ్డారు. అతడు రోడ్డుమీద టెలిఫోన్ బూత్ లోకి వెళ్ళి, ఈ ఇల్లు గుర్తులు చెప్పి, అక్కడేదో హత్య జరిగిందనీ, త్వరగా వస్తే హంతకులు దొరుకుతారనీ చెప్పాడు.

మేం అక్కడకు వచ్చేసరికి మీరున్నారు అక్కడ. రాజు చనిపోలేదు. హాస్పిటల్లో కోలుకున్నాడు సరైన టైమ్లో హాస్పిటల్లో చేరటానికి సాయంచేసినందుకు. రాజు చెప్పిన సమాచారంవల్ల హంతకుల్ని విడివిడిగా ప్రశ్నించేసరికి, వారు తమ నేరాన్ని ఒప్పుకున్నారు.

ఏది ఏమైనా కళ్యాణరావు, సుమతీ ఇద్దరూ చట్టంతో చెలగాటమాడబోయారు. చివరకు వాళ్ళ చేతులే కాలాయి'' ఇన్ స్పెక్టర్ రాజారావు తన కథ ముగించాడు.

—:ఐపోయింది:—